

HENNIE KUIPER:

De Nederlandse wielrennerij in de periode na Jan Janssen, — de grote propagandist voor de wegbedrijvigheid in zijn land als wereldkampioen en Tourwinnaar, — vertrekt bij Jan Raas en Gerrie Knetemann. Zij zijn de praatgrage en imposante figuren die het publiek boeien; de magneten betekenen voor de nieuwsmedia. Hennie Kuiper gaat niet van vernedering hierbij omwoelen. Kuipertje baant op zijn manier zijn verdere weg. Hij bazuïnt het niet uit dat hij in klare cijfertaal een hoogst merkwaardige erelijst bij de huidige Nederlandse wegrenners kan voorleggen. De thans 36-jarige Denekampenaar werd Olympisch wegkampioen in 1972. Drie jaar nadien sloot hij de Nederlandse entente in het prof-wereldkampioen-

schap te Yvoir af met een even verrassende als ophefmakende voorsprongzege. Kuiper won de strijd voor de regenboogtrui als landskampioen.

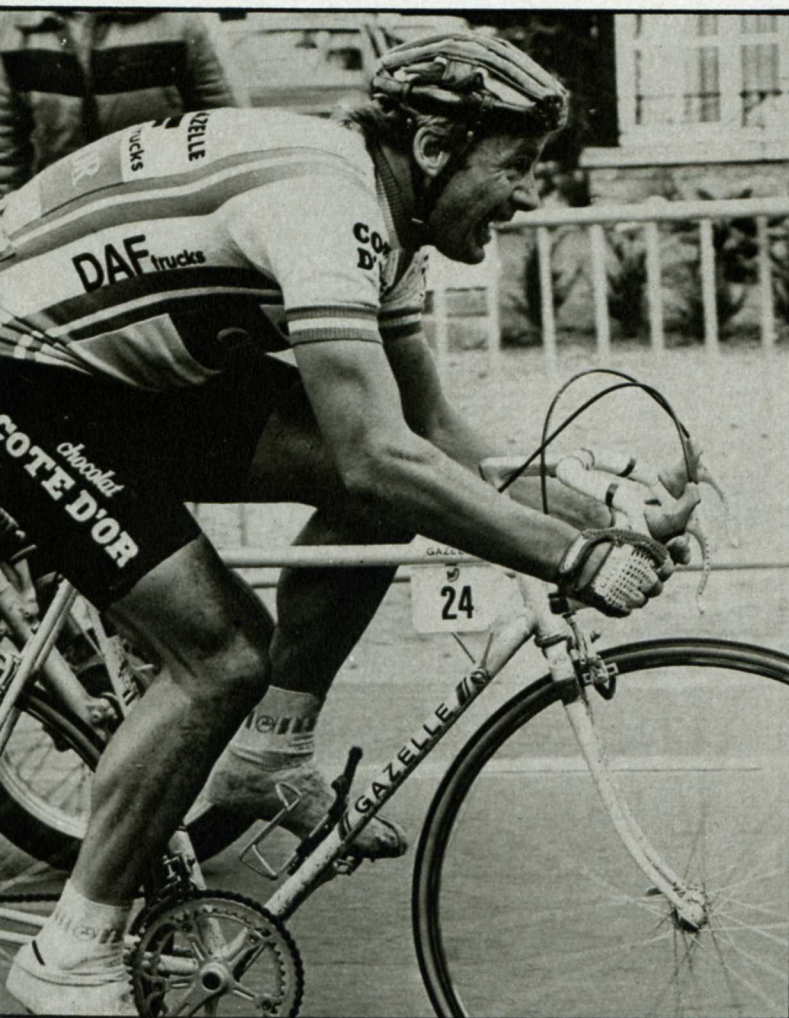
DE KAMPIOEN MET DE OLYMPISCHE GEEST

De titellaureaat, Hennie Kuiper, oriënteerde zich gedurende een zestal jaren vooral naar de rittenracen. Hij kwam... een eerste plansrol opeisen in deze hoedanigheid (2 x tweede in de Tour, 4de in de Vuelta, 1ste in Zwitserland). De Olympische geest van Hennie Kuiper, de man met het voorbeeldige gedrag en met het even voorbeeldige doorzettingsvermogen, bleef steeds onaangetoetst. Hij luide op 32-jarige leeftijd nog een totaal nieuwe loopbaan voor

hem in. Hennie Kuiper werd in die tweede periode schitterend winnaar van de grootste klassiekers, de Ronde van Vlaanderen, de Ronde van Lombardije en op 34-jarige leeftijd ook nog van Parijs-Roubaix en op 36-jarige leeftijd Milaan-Sanremo. Deze triomfen van Hennie Kuiper werden telkens behaald na een episch gevecht, zoals het deze karaktervolle renner past. Hennie Kuiper, een «super» op zijn manier, een «super» die echter geen reclame-object werd.

Het kan hem alleen maar sieren. Wie de eenvoud eigen blijft, staat steeds met zijn beide voeten op de grond. De thans 36-jarige Hennie Kuiper verliet de Kwantum-ploeg van Jan Raas, Jaak Hanegraaf en zijn «sportieve zoon» Adri Van der Poel, om leider te worden van de Verandalux-Driesformatie met Teun Van Vliet als spitscoureur. Een contract dat hem ook in 1986 steeds in «zijn» wielbedrijf houdt, was daar de aanleiding toe. Hennie Kuiper wil er dus nog

steeds bij zijn als 37-jarige. Dat is typisch voor zijn karakter. De geblokte man en methodist van zijn vak heeft nooit willen wijken en is van zins dit nog niet te doen. Dat werd in de Primavera duidelijk. Hij heeft dit jaar nog een «reuzestunt» op het oog. Hennie Kuiper leeft dit keer naar de marathonrit, Bordeaux-Parijs toe. Als hij daarin voorop komt kan men enkele wedstrijden aanstippen, waarvan de «Kneet» en de «Zeeuwse Jan» hun Hollandse

Hennie Kuiper won drie van zijn vier klassiekers onder de hoede van Fred De Bruyne. Op het kleurenbeeld uiterst links rijdt hij met Baronchelli voorop in de Ronde van Lombardije 1981, hij zal de Italiaan losgooien en onbedreigd winnen. Voordien had Kuiper al de Ronde van Vlaanderen op zijn naam geschreven (hierboven) en hij zegevierde in 1983 ook in Parijs-Roubaix (hiernaast). De Nederlander reed in het begin van zijn loopbaan ondermeer voor Rokado (op de foto helemaal bovenaan rechts met Wilfried David en Gerrie Knetemann) en verdedigde ook de kleuren van Peugeot (foto hierboven met Saronni tijdens de Waalse Pijl 1980)

WIELERENCYCLOPEDIË

Archief en documentatie: Georges Matthys Redactie: Fred Daman

Drie belangrijke overwinningen uit de loopbaan van Hennie Kuiper : in 1972 wordt hij Olympisch kampioen in München (links onderaan), in 1975 wereldkampioen in Yvoir (hierboven op het podium tussen de ontgoochelde Roger De Vlaeminck en Jean-Pierre Danguillaume) en tien jaar later pakt hij de zege in Milaan-Sanremo

Vervolg

handen propertjes afhielden en zullen afhouden. 's Nederlands populaire duo nam afstand van de Ronde van Lombardije. Het denkt niet aan Bordeaux-Parijs. Hennie Kuiper gaat er op 25 mei met zijn Olympische Geest naar toe.

WINNEN, MAAR VOORAL LEREN VERLIEZEN

Denekamp, daar ergens op de zandgronden in de uithoek van Overijssel, een gebied waar iedereen binnen zijn eigen wereldje leeft, de aandacht niet bol staat voor het grote sportgebeuren. Uit die vrome, werkluisterige maatschappij kwam hij, de jonge werktuigbouwer met enkele graduaties, Hennie Kuiper.

— Ik keek me stom op die koers voor de dorpsmensen, zegt Hennie. Ik was toen veertien. Ik wilde er het jaar nadien per sé bijzijn. Zo is het begonnen. Met te verliezen natuurlijk. Wat wil je als je geen sprinter bent. Bij de nieuwelingen kwam ik wel overal mee vooraan. Maar winnen, dat was voor de anderen. Dat is mij van grote waarde geweest. Doorbijten. Daar moest ik het van hebben. Dat besefte ik van bij mijn vertrek. Ik stelde mij er op in. Ik liep de zaken niet vooruit. Mijn lange stage bij de amateurs had dit tot gevolg. De Olympische kampioen Hennie Kuiper had heel wat internationale ervaring opgedaan, toen hij in

München van het Palestijnse geweld, de topstrijd voor het goud won. Hennie Kuiper rukte naar de «kroon» op in zijn eigen stijl, doortastend, weg van iedereen zoals hij dit nadien in al zijn toptracés zou herhalen. Van al de «internationalen» op het Münchense parcours werd hij nadien het snelst wereldkampioen bij de profs. Francesco Moser (achtste te München) en Freddy Maertens (dertiende) zouden hem dit nadoen.

Kuiper fietste tijdens de gloedvolle eindstrijd de Australiër Kevin Sefton, de Spanjaard Jaime Huélamo, de Nieuw-Zeelander Bruce Biddle, de Britten Phil Bayton en Phil Edwards los.

Het ging allemaal om luttele seconden. Het gezelschap dat zich voor de finale aanbood was universeel getint. De Duitser Wilfried Trot, de Italiaan Francesco Moser, de Columbiaan Miguel Samaca, de Mexicaan Jesus Sarabia, verder Oostenrijkers, Fransen, Belgen, Noren, Hongaren, Luxemburgers, Denen, Tsjechoslowaken, Zwitsers, behoorden eveneens tot de heterogene groep van 29 renners die de pelotonrijders een paar minuten achterstand bezorgden.

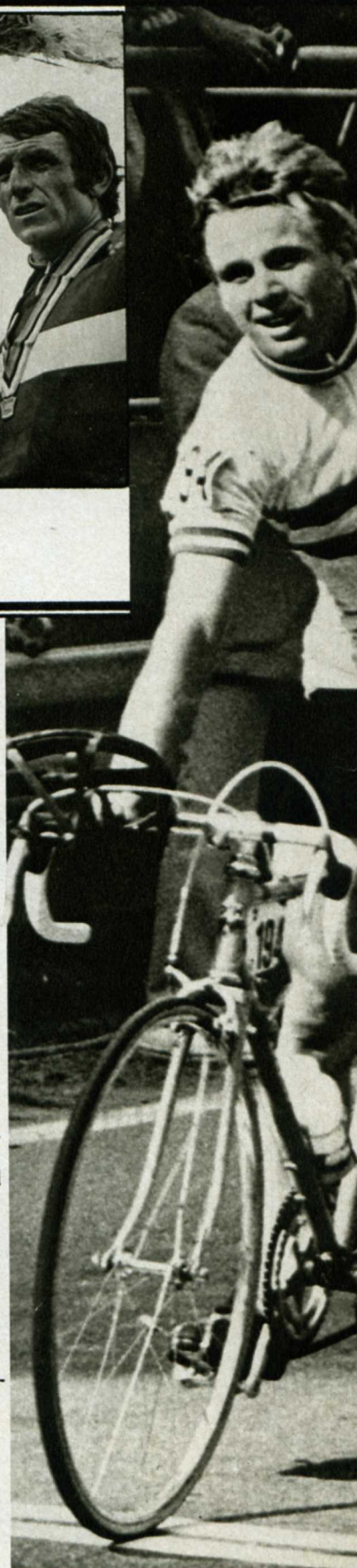
De wielersport ontplooidde zich als een echte wereldbeoefening. De Olympische kampioen Hennie Kuiper werd geen titelprofiteur.

Prcies zes dagen na zijn superieure prestatie in de Beierse stad, stond hij aan het vertrek van de Ronde

van de Toekomst. Hij werd de blikvanger. Hij schiep ruimte voor zijn ploegmaats. Het Nederlandse succes van München werd uitgelengd. Fedor Den Hertog werd winnaar van de «Avenir». Olympisch kampioen, Hennie Kuiper, eindigde als trouwe dienstrijder op de tiende plaats.

— Met Fedor Den Hertog ging ik toen ook de Oostduitsers in hun eigen Ronde terugdrukken, merkt Hennie op. Wij wonnen geen enkele rit. In de eindstand bezetten wij echter de eerste en tweede plaatsen. Deze stelling namen wij ook in in de puntenstand. De krachtproef met de Oostduitsers eindigde drie weken voor de Olympische wedstrijd werd gehouden. Ik was georiënteerd. Op elf juni was ik tevoren winnaar geworden van de elfdaagse Ronde van Groot-Brittannië in een boeiend slotgevecht. De Fransman Marcel Duchemin stond de laatste dag nog aan de leiding. In de slotkilometers naar Blackpool kon ik mij echter van hem afzonderen. De Fransman werd met 34 seconden geklopt.

Na enkele proefjaren werd Hennie Kuiper om zijn bestendigheid, vooral in de Nederlandse Rondeselecties opgenomen. Hij was in de vier windstreken van Europa actief. Men noteerde hem als amateur nog met tweede plaatsen in de Ronde van Joegoslavië, van de Limousin, van het Franse Noorden, derde in de Ronde van Rheinland en Pfalz. Kuipers manier van doorzetten

HENNIE KUIPER

Hennie Kuiper was als wereldkampioen voortdurend vooraan te vinden in de klassiekers. Op de foto links zien we hem tijdens Parijs-Brussel 1975 met Didi Thurau, Frans Verbeeck, Eddy Merckx en Michel Pollentier, op de foto rechts met Jan Raas en Joop Zoetemelk tijdens de Amstel Gold Race 1976

sprak als neoprof weer tot de verbeelding. In Milaan-San Remo, in Gent-Wevelgem, de Ronde van Vlaanderen, Parijs-Roubaix, de Waalse Pijl werd Kuipertje steeds door de «titanen» ver achter gelaten (58ste, 46ste, 36ste, 31ste, 57ste). Hennie volhardde echter in de pijnlijke situaties. De Olympische doorbijter kwam uiteindelijk uit het seizoen van de klassiekers met een vijfde plaats in de Amstel Goldrace, de dertiende in de Henninger Turm te Frankfurt en de tweede in de Grote Prijs van Zürich. De klassebak uit Merelbeke, André Dierickx, sprintte sneller dan Kuiper.

DE REACTIE NA YVOIR

Hennie Kuiper werd prof bij Ha-Ro. Hij fietste het jaar nadien opnieuw bij een ploeg met Duitse inslag, Rokado. Hij won hiervoor de Ronde van Dortmund en de rittenrace Indre en Loire. In zijn derde profjaar ging hij dan op de Nederlandse toer. Voor Frisol werd hij eerst landskampioen en behaalde nadien de wereldtitel, werd hij ook vijfde en elfde in de Vuelta en de Tour.

— Het parcours op de helling van Yvoir paste mij als gegoten. Ik had mij tot een redelijke prof ontwikkeld. Mijn succes om de wereldtitel in Wallonië verzekerde mij dat ik het op het hoog niveau kon kunnen.

Peter Post was ook die mening toegedaan. Hennie Kuiper werd als spits voor de ploeg bij Raleigh ingehaald. In drie jaar samenwerking bij de Nederlandse typeploeg, behaalde Hennie Kuiper als wereldkampioen de zege in de Ronde van Zwitserland. Hij kwam, na een spitsduel met Bernard Thevenet, ook op de tweede plaats terecht in de Ronde van Frankrijk (1977), nadat hij de rit op l'Alpe d'Huez veroverd had.

Binnen de Raleighformatie was Hennie Kuiper nochtans geen potentiële winnaar. Gerrie Knetemann en Jan Raas daagden wel als dusdanig op. Zij pasten bij het winnaarskarakter van Peter Post.

Knetemann werd wereldkampioen 1978 op de Nürburgring. Dat derde jaar bij Peter Post kwam Hennie Kuiper niet zo goed van de grond.

Zijn Tour werd een misval, ofschoon Hennie weer won op l'Alpe d'Huez. Zijn pogingen als tijdrijder om op het einde van het seizoen toch een grote zege los te fietsen, mislukten op het nipper-tje. Derde in de Landenprijs, tweede in de Trofee Baracchi (met Zoetemelk).

Voor 1979 kon Peter Post een wereldkampioen met Knetemann voorstellen en had hij aan Jan Raas een man die, pas van Frisol overgekomen, in 1978 goed was voor 22 overwinningen met daarbij de Amstel Goldrace, Parijs-Brussel, de Herfstprijs.

Kuiper voelde de sfeer aan. Het geld dat aan «de Kneet» en Raas moest gespendeerd worden, kon mogelijk ten koste komen van zijn salaris.

Uit de hoek van het Franse team Peugeot kwam er voor 1979 een verlokkelijk voorstel. De beste rennersdagen van de dubbele Tourwinnaar, Bernard Thevenet, waren geteld. Men deed een aanbieding aan Hennie Kuiper om de de man uit de Bourgognestreek als Tourspits te vervangen.

— Ik ben hierop ingegaan, aldus Hennie Kuiper. Ik beleefde bijgevolg de periode niet volledig mee van het Raleighteam als symbool van Nederlandse eenheid. Het komt me voor dat zulks een rol heeft gespeeld in de quota's betreffende de populariteit.

Hennie Kuiper hield zijn verklaring daarbij. Men kon er een en ander bij besluiten.

De Olympische— en wereldkampioen kwam van uit de hoek waar men de Duitse lucht snuift. Hij begon zijn profcarrière in een Duits team. Hij ging terug naar het buitenland voor het verder zetten van zijn topcarrière. Hennie vervreemde zowat in het Nederlandse wielerbetalen toen dat de hoogste kwotaties behaalde.

Indien Hennie Kuiper niet centraal stond, dan heeft hij voor de waarnemers die de echte coureursmentaliteit waarderen alles bewezen.

(Wordt vervolgd)

WIELERENCYCLOPEDIË

Archief en documentatie: Georges Matthys Redactie: Fred Daman

Hennie Kuiper behaalde zijn grootste overwinningen in de klassiekers maar eindigde in de Ronde van Frankrijk tweemaal tweede. In 1977 droeg hij ook een tijdje de bolletjestrui (hiernaast leidend voor bergkoning Lucien Van Impe)

Over een vierde titel van Hennie Kuiper wordt weinig of niet gerept. De Olympische, wereld- en nationale kampioen kreeg ook éénmaal de Nederlandse driekleur als veldrijden om het lijf. Dat situeert eveneens waar de geblokte man zijn weerstand, zijn fietsvaardigheid, zijn kracht ging ontginnen. Deze vierde titel behaalde Hennie Kuiper in 1974. Hij betekende eigenlijk de aanhef van zijn zo rijk gevarieerde

carrière. Kuiper stond op de weg steeds van in februari tot november in de weer. De meeste profrenners vinden dan de moed niet meer om na een korte ontspanningsperiode, naar de moddervelden te trekken om daar de fysieke conditie bij te werken. Hennie Kuiper heeft daar nooit voor teruggedeinsd. Ook tijdens de voorbije winterperiode niet. Als je 36 bent, moet je nog meer werken. Kuiper toonde er de moed voor.

HENNIE KUIPER:

Wie die mentaliteit behoudt, kan steeds naar iets uitkijken. De 38-jarige Joop Zoetemelk bewees het in de Tirreno-Adriatico. Hennie Kuiper ging daar ook niet voor de sneeuw, de kille regens, de winterse temperaturen op de vlucht. Hij plukte er de vruchten van in Milaan-Sanremo.

In de sneeuw en de modder had hij zich immers als veldrijder sterk gemaakt.

HIJ KON NIET ALLES REDDEN VOOR DE BRUYNE

— België heeft gebrek aan een echt grote ploeg waarin men op termijn kan werken, zoals bij Renault en Peugeot, zegt Cyriel Guimard.

Met Nederlands kapitaal kreeg Fred De Bruyne de gelegenheid om in 1981 dergelijke formatie te organiseren. Hij bracht hiervoor Hennie Kuiper en Roger De Vlaeminck bijeen. Er werd enthousiast gewerkt. De resultaten waren navent.

De Daftrucksformatie verwierf voor haar eerste jaar van haar aantreden zo maar meteen de wereldbeker intermerken. Hiervoor zorgde Hennie Kuiper. Hij won op 5 april de Ronde van Vlaanderen. Hij dubbelde deze triomf op 17 oktober in de Ronde van Lombardije.

Wereldkampioen Hennie Kuiper wint in 1976 een rit in de Ronde van Frankrijk. In Bornem verslaat hij de Zwitser Loder

Roger De Vlaeminck werd datzelfde seizoen kampioen van België en pakte eveneens Parijs-Brussel.

Maar toch kreeg Roger pijnlijke nederlagen te incasseren. De tweede plaats is de slechtste waarop je als kampioen in de grote confrontaties kunt terecht komen. Deze teleurstelling beleefde Roger in Milaan-Sanremo, in Gent-Wevelgem en in Parijs-Roubaix. Zijn compaan van destijds, Fons De Wolf, Jan Raas en Bernard Hinault drukten Roger terug.

De Vlaeminck hield tijdens het seizoen 1981 het hoofd nog recht. Met resultaat trouwens. Het harde fietsrennen werd hem echter in 1982 te veel. Hennie Kuiper kreeg bij Daftrucks geheel het ploeggewicht te torsen.

Fred De Bruyne zal getuigen dat Hennie zich letterlijk heeft uitgesloofd om zijn «topploeg» in het wielerdomein te handhaven.

— Ik heb drie van mijn vier klassiekers behaald bij Fred De Bruyne, aldus Kuiper. Aan mijn Ronde van Vlaanderen beleefde ik een uitgesproken tevredenheid. Mijn zege in 1981 betekende de eerste in het domein van de topkoersen. In het 10 koppige groepje dat naar Meerbeek toesneldde keken de sprinters Jan Raas en Roger De Vlaeminck wedijverig naar elkaar. Ik ritste weg. De Vlaeminck remde af. De eerste grote zege voor Daf was binnen. Hennie Kuiper opnieuw:

— Wij waren lang niet zeker van onze eindoverwinning in de wereldbeker toen de Ronde van Lombardije werd gereden. Capri-sonne volgde op 13 punten. Dat bood de formatie van Walter Godefroot nog uitzichten voor de ultieme race. Ze kon echter op de Lombardische hellingen niets meer bereiken. Ook mijn ploegmaats zonder onderscheid gingen er onder door. Ik bleef echter op de eerste rij.

Hennie bereikte zijn triomf in de lastigste Italiaanse klassieker ten koste van Gibi Baronchelli. De

ervaren Italiaanse klimmer wilde vooral de wedijver tussen Francesco Moser en Giuseppe Saronni in zijn voordeel omzetten. Baronchelli scheidde zich af in het felste berggedeelte van de race. Kuiper sloeg echter terug. Hij kwam op de hoogte van de Italiaan op 27 km van het einde.

De Vlaemincks morele crisis in 1982 en de geruchten dat de sponsor zich, ondanks de successen in 1981 zou terugtrekken, schiepen een onzekere sfeer bij het team Fred De Bruyne.

Hennie Kuiper en zijn leerling Adrie Van der Poel poogde die zo goed mogelijk op te vangen. Kuiper was omni-aanwezig in de topritten met de vijfde plaats in de Waalse Pijl, de zesde in Blois-Chaville en in de Amstel-Goldrace, tiende in de Ronde van Lombardije, de achtste in Parijs-Brussel enz.

De jonge Adri Van der Poel zegevierde in het kampioenschap van Zurich. Daf Trucks verdween uit de wielersport. Fred De Bruyne kon echter zijn team onderbrengen bij Aernoudt. De 21-jarige Eric Vanderaerden manifesteerde zich als een potentiële winnaar in dit team. Hij keek echter al in de richting van Post, lang alvorens de sponsor over de kop ging. Hennie Kuiper boekte ook voor Aernoudt de meest prestigieuze zege.

— In Parijs-Roubaix was ik reeds vierde, derde, zesde geworden, aldus Hennie. Het beuken op de stenen lag mij. Ik was overigens een veldrijder zoals Roger De Vlaeminck. Als je er reeds herhaalde malen kortbij bent geweest en je behaalt dan uiteindelijk de zege, word je natuurlijk gevleid in je eigenliefde.

Hennie Kuiper fietste op 10 april 1983 met een geweldige aandrang door de Noordfranse hel. Hij verloor er echter zijn kalmte niet bij.

Herinner je nog dat pechmoment toen hij in zijn eentje de tegenpartij had teruggedrukt?

DE VELDRIJDER SCHITTERDE IN DE GROTE WEGGEVECHTEN

